

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Sakramentai

Kas mūsų Atpirkėjuje buvo matoma, perėjo į sakramentus.

(Šv. Leonas)

Aš pasiliksiu su jumis per visas dienas - tai pažadėjo prisikėlęs Kristus savo mokiniams. Per Sekmines jie sužinojo, kaip Jis tą pažadą įvykdė.

Viešpats įkūrė savo Bažnyčią tam, kad ji savo buvimu ir pamaldomis liudytų žmonėms, jog Dievas yra geras visiems ir nori jiems dovanoti Išganymą. Pati Bažnyčia yra Neregimojo Dievo Meilės ir Artumo ženklas. Ji yra pirminis sakramentas, kuriame buvo įkurti kiti sakramentai, jos teikiami tiems, kurie išpažįsta tikėjimą ir juo gyvena, kuriems Bažnyčia perduoda juos nuo apaštalų laikų.

Bažnyčia teikia ir švenčia - kaip šventą savo Viešpaties palikimą - septynis sakramentus. Sakramentas - tai iš lotynų k. kilęs žodis: *sacer*, *sacrum* reiškia šventa paslaptis, slapto šventumo ženklas. Naujosios Sandoros sakramentai yra neregimosios Dievo malonės regimi ženklai. Tai regimas ženklas, o neregimoji Dievo malonė, veikianti mumyse.

Sakramentai skirti kiekvieno žmogaus gyvenimui ir tikėjimui. Per juos Jėzus atiduoda save žmogui. Istorija rodo, jog daugelis dalykų gyvenime kinta, bet yra tokių, kurie vadinami amžinosiomis vertybėmis.

Sakramentai - išganymo ženklai. Jėzaus Kristaus įsteigti savo Bažnyčioje. Tai Jo buvimo joje ir su ja laidas. Sakramentai yra regimi neregimojo Išganymo tikrovės ženklai. Kadangi juos dovanoja Dievas, jie realiai daro tai, ką vaizduoja.

Sakramentai yra septyni, tačiau galima nustatyti jų hierarchinę eilę. Svarbiausi yra įkrikščionijimo sakramentai - Krikštas, Sutvirtinimas, Eucharistija, nes jie įveda į krikščionybę, jie yra tarsi kelias, vedantis į Eucharistiją. Gydymo sakramentai - Atgaila (Susitaikymas), Ligonų patepimas leidžia krikščionims pačiais svarbiausiais gyvenimo momentais išgyventi Viešpaties Velykas, jo mirtį ir Prisikėlimą. Tamavimo bendruomenei (išipareigojimo) sakramentai - Kunigystė, Santuoka - yra tarnystė Kristui.

Visi septyni sakramentai yra ne šiaip sau įtraukti į gyvenimą, bet yra Dievo malonės ženklai. Iki XII a. dėl sakramentų skaičiaus buvo disku-

tuojama, kol galiausiai Petras Lombardienis savo knygoje „Sentences“ („Sentencijos“), parašytoje 1150 m., susiejo išorinį sakramento ženklą, sakramento įsteigimą ir veiksmingumą. Tą skaičių mini Laterano susirinkimas, įvykęs 1215 m., o Tridento Susirinkimas 1547 m. tai apibrėžė kaip tikėjimo tiesą. Sakramentai buvo ir yra mūsų Bažnyčios ir tikėjimo praktikos pagrindinė dalis.

Sakramentas - tai laikas ir momentas, kai žmogaus priima Šventąją Dvasią ir sutinka, kad Šventoji Dvasia darytų savo darbą. Dievas duoda save per sakramentus, Jis leidžia pažinti save mūsų gyvenimo realybėje, leidžia save pamatyti. Sakramentuose Kristus per Bažnyčią duoda mums savo Dvasią, kad turėtume Jo veidą ir gyventume Jo gyvenimą.

Kiekvienas sakramentas yra Šventosios Dvasios buvimas tikinčiojo gyvenime. Jis yra veikiantis Ženklas. Kiekvienas sakramentas verčia mus nurodyti Šventąją Dvasią kaip visko, ką darome, šaltinį. Dėl to jis yra Evangelijos skelbimas. Kiekvienas sakramentas daro mus mūsų brolių ir seserų tarnais. Taip jis prisideda prie pasaulio Išganymo.

Dvasiniai pokalbiai

10-osioms Motinos Teresės mirimo metinėms

Adolfa Daukšienė

Meilės ženklas

Prieš dešimtmetį (1997.08.05) mus palikusi Motina Teresė parodė pasauliui, jog meile galima sėkmingai įveikti ir išspręsti daugybę dabarties problemų, kad būtų sukurtas naujas pasaulis, nauja šeima, žmoniškesnė visuomenė, kurioje karaliautų tikėjimas, meilė, tiesa, gailėstingumas. Ji įrodė, kad mūsų pasaulis, kupinas skirtybių ir sumaišties, nėra beveidis, nėra netekęs gebėjimo jausti kitam žmogui artumą ir kurti tarpusavio bendrumą ir vienybę.

Daugeliui žmonių ji liko uždara ir paslaptinga „tvirtovė“, mažai kalbanti apie save, nes jos dėmesio ir gyvenimo centre buvo dvi tikrovės: Dievas ir kenčiantis žmogus. Matydamas jos darbus negalėjai jos nepamilti, negalėjai nebandyti keisti savo gyvenimo, negalėjai nesekti jos pavyzdžiu, nors tai reikalavo ir varginančių pastangų. Ji buvo lyg pirmoji meilė, kuri susuka galvą, pavergia, nepalieka ramybės, skatina veržtis pirmyn.. Jos dėka gali pažinti gyvąją Evange-

liją, sužinoti, ką reiškia atsiverti Dievui ir artimui, ką reiškia gyventi ir bendradarbiauti su Dievu.

Drauge su motina Terese atverkime plačiau akis, kad aiškiau ir toliau matytume, protą, kad geriau suprastume, rankas, kad melstumės ir dirbtume, širdį, kad mylėtume. Be meilės gyvenimas, darbas, šeima, bendruomenė, visuomenė - viskas tampa tuščia ir beprasmiška, tamsu ir miglota, trupu ir laikina, nepastovu ir kintama. Motinos Teresės programa buvo labai trumpa ir aiški - žiūrėk į penkis pirštus ir sakyk: „Ką šiandien padarei dėl Jėzaus?“. Pirmiausiai turi būti dosnus, kaip Dievas yra dosnus mums visiems. „Niekada neimk į burną kąsnio, nepasidalijęs juo su kitu. Egoizmas yra dvasios liga, kuri padaro žmogų vergu ir neleidžia jam gyventi bei tarnauti kitiems. Tarnaudamas artimui, tarnauji Viešpačiui“.

Jėzus per Motiną Teresę dar kartą kviečia: „Ir tu eik ir taip daryk!“ Tas, kuris tiki ir myli, niekad nemiršta. Jos gyvenimo istorija buvo įkvėpta meilės ir parašyta tikėjimo galia.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Žaliakalnio vaikų dienos centro soc. darbuotoja
Laima Karaškaitė

SU VAIKAIS – Į ANYKŠČIUS!

Gal kas nors matėte, kaip liepos 20-osios rytą prie Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios būriavosi vaikai? Jei matėte, tikriausiai jums įdomu, iš kur jie ir kodėl taip linksmi nusiteikę. Šie vaikai buvo iš Žaliakalnio vaikų dienos centro ir Žaliakalnio bendruomenės centro. Net jei ir nesate girdėję apie šias įstaigas ir šiuos vaikus, kviečiame praleisti su jais bent vieną dieną. Pasiruošę? Taigi, sėskime į autobusiukus ir vykime kartu su jais.

Po gana ilgos, bet linksmos kelionės, pravažiavę gražų Anykščių miestą, išlipame Niūronių kaime Arklio muziejuje. Čia viskas taip gražu... Aptvare ganosi arkliai, stovi kelios senovinės trobos su ūkiniais pastatais, kalvė. Tačiau skubame į vieną trobą, kur priemenėje mūsų jau laukia trobos šeimininkė. Vaikai įdėmiai apžiūrinėja ją nuo galvos iki kojų, nes šeimininkė apsiavusi naginėmis, užsirišusi skarelę ir prijaušę su nėriniais. Ji kviečia visus į vidų lyg seniai lauktus svečius. Užeiškime.

Tik įėję į trobos vidų galite pajusti senovės dvelksmą, kuris sklinda iš kiekvieno joje esančio daikto. Šeimininkė, susodinusi visus prie ilgo stalo, pasakoja apie šį muziejų – trobą, pa-

rodo keletą senų namų apyvakos daiktų, kalba apie krosnies svarbą senovės lietuvių gyvenime. Išvaizduojate, seniau tikrai vaikus kišdavo į krosnį! Žinoma, į pravėsusią, ir tik sergančius peršalimo ligomis. Štai iš kur tos pasakos apie kišamus į krosnį vaikus.

Nors šeimininkės pasakojimas labai įdomus, tačiau visų akys krypta į didžiulį ažuolinį kubilą, uždengtą lininiu rankšluosčiu. Šeimininkė atidengia kubilą, ir visi pamato jame tešlą, paruoštą duonai kepti. Šeimininkė paima šiek tiek tešlos, suformuoja pirmąjį kepalėlį ir jį palaimina. Ji pasakoja apie duonos kepimą, įvairius papročius, susijusius su duona. Einame ir mes daryti savųjų „pagrandukų“: sudrėkiname rankas į geldą įpiltame vandenyje, paimame tešlos, šiek tiek jos paragaujame. Rūgštoka, ar ne? Apglostome savo duonelę ir padarome ženklus joje, kad paskui atpažintume savąją. Kokios gražios mūsų duonelės – su gylėtimis, širdutėmis, šypsenėlėmis!

Kai duonelės pašauamos į krosnį, galima išėiti laukan apsižvalgyti. Užsukame į svirną: kiek ten senovinių padargų, vežimų, net akmeninės gimos! Viskas taip įdomu, bet šeiminin-

kė mus jau kviečia vidun. Kas čia taip skaniai kvepia? Taigi mūsų pačių rankomis glostyto duonelės. Kol duonelės visiškai iškeps, šeimininkė deda ant stalo senovinius skanumynus – anksčiau iškeptą duoną, sviestą, sūrį, medų, krosnyje keptas bulves su lupenomis, mėtų arbatą. Hmmm. Skanu... Tikros vaisės.

Pasistiprinę pasiimame savo duoneles ir atsisveikiname su trobos šeimininke. Dar užsukame į kalvę, kitus svirmus, pasisupame ant sūpynių. Čia taip smagu, kad norisi pasilikti ilgiam laikui, tačiau dar turime aplankyti kitas garsias Anykščių vietas.

Štai mes jau kopiname į Laimės žiburio kalną, kurio viršūnėje palaidotas J. Biliūnas. Nepajutome, kaip laikas prabėgo, o mes jau glostome žymųjį Puntuką, ieškodami jame to keisto ženklų...

Gal atsigavinkime po tokios ekskursijos? Visai netoli Puntuko teka vėsus upelis, kuris maloniai atgaivina pavargusius keliautojus. Nusiplovę kelionės dulkes, kupini išpūdžių ir geros nuotaikos, sėdame į autobusiukus ir grįžtame namo – į Kauną, jau laukdami kitos kelionės.

Ieva Žiūraitė

„DRAŠOS! TAI AŠ.“

2007 m. birželio 30 – liepos 1 dienomis Klaipėdoje vykusiose Jaunimo dienose buvau pirmą kartą. Važiudama nežinojau, ko tikėtis, tik iš draugų kalbų supratau, kad ten smagu, linksmas, todėl galvoje kvirbėjo baiminga mintis: „O kaip man ten bus?“

Išvažiavome birželio 29 dieną, penktadienį, su Kristaus Prisikėlimo parapijos jaunimu. Keltis teko anksti, nes po 8 val. šv. Mišių pajudėjome nuo bažnyčios. Su manimi važiavo keturiolika nuostabių žmonių. Pakeliui visi praalkome, tai mūsų nuostabus vairuotojas (vadinau Sofėriuku) sustojo kaviniukėje ir visi papusryčiauome, pasidaliję tuo, ką turėjome – sumuštiniais, spurgomis ir kt. Kelionės laikas bėgo greitai: sukalbėjome rožinį, kad mūsų kelionė būtų saugi, kad šioje piligriminėje išvykoje atrastume tai, kas mūsų gyvenime yra svarbu, giedojome, dainavome, žaidėme žaidimus. Jau tada supratau, kad šis žygis bus ypatingas. Pajutau šilumą ir vidinę ramybę.

Štai ir Klaipėda, bet tos dienos tikslas buvo ne ji, o Nida. Vargais negalais atradę keltą persikėlėme per Kuršių marios ir Kuršių Neriją. Iki Nidos dar tolokai, o kelias nebuvo itin lygus, teko „pasikratyti“. Pakeliui sustojome Juodkrantėje. Noriu pasakyti, kad ten labai gražu: tvarkinga aplinka, parkuose žydi gėlės, suoliukai, ant kurių prisėdęs gali pasigrožėti gamta. Tačiau mes, visi jauni ir nenustyžę vietoj, lėpome į Raganų kalną, o ten – pasakų personažai: Eglė, žalčių karalienė, Jūratė ir Kastytis, velniai, raganos ir daug kitų. Pasijutau kaip pasakų herojė, šuoliais lekianti per visas lietuvių liaudies pasakas. Oi oi oi! kaip buvo smagu, o dar klierikas Nerijus visiems nupirko po ledų porciją, – kas dar gali būti geriau?!

Pagaliau, pagaliau ir Nida! Nutarėme, kad pirmiausiai susirasime Nidos kleboną, kuris turėjo mus apnakvindinti, o tada ramiai galėsime visą dieną vaikščioti po Nidą. Nuėjome į 2000

m. pradėta, o 2003 m. baigtą statyti katalikišką bažnyčią, kurioje ir radome kleboną. Jis mums papasakojo neilgą bažnyčios istoriją, aprodė tikrai pasakiškas jos patalpas: viskas modernu, šiuolaikiška, bet kartu kuklu ir kiekviena erdvė saikingai panaudota.

Ir ką gi? Mūsų pilvukai pradėjo „maršus groti“. Pietūs! Dar turėjome maisto, tai mūsų gerasis vairuotojas nuvežė pietus valgyti ... prie jūros. Tai buvo patys geriausi pietūs: jūra ošia, žuvėdros skraido, tu stovi basas ant smėlio ir bet kurią akimirka gali eiti maudytis. Apima nuostabiausias jausmas, kad valgai ne vienas, dalijiesi tuo, ką turi, su kitais, ir tau nieko negaila. Pavalgę vieni vaikščiojo pakrante, kiti nusprendė pagulėti, kad maistas greičiau susivirškintų. Tačiau gan didelis žvarbus vėjas išginė mus nuo jūros.

Lipome į Parmidžio kopą, nuo kurios atsiveria visos Nerijos nuostabios gamtos savitumas ir grožis, visą vakarą vaikščiojome po Nidą. Po vakarienės, kurią valgėme nameliuose, ruošėmės miegoti, nes ryt vėl anksti keltis. Jautėmės pavargę nuo dienos išpūdžių, bet labai laimingi.

Ankstyvas šeštadienio rytas. Aš jau 6 val. atsikėlusi, o netrukus ir visi sujudo: reikėjo susirošti kelionei ir papusryčiauti. 8 val. mes jau autobusiuke pakeliui į Klaipėdą. Tada ir supratau, kad atvažiuoju į labai lauktas Jaunimo dienas. Mane sukaustė baimė, bet ir begalinis smalsumas: juk tiek daug apie jas aš girdėjau, o dabar pati dalyvausiu.

Klaipėda... Pro autobusiuko langus išniro Marijos Taikos Karalienės bažnyčios bokštas. Tai buvo mums paskirta parapija. Užsiregistravome, o 11 val. bažnyčioje prasidėjo Jaunimo dienų atidarymas. Apėmė žodžiais neapsakomas jausmas, o džiaugsmingas Dievo šlovinimas, linksmos, kupinos vilties, troškimų giesmės, – tai tik maža dalelytė to, kas tęsėsi apie

dvi valandas. Ten kartu su visais giedodamas, aukodamas šv. Mišias, pajunti, kad esi ne vienas, kad daug aplink tave taip pat šlovina Dievą, taip pat ištisia rankas į viršų ir visa širdimi atsiduoda Dievo malonei, Jo daromiems stebuklams. *Drašos! Tai aš.* – visa gerkle tik ir norisi tai sušukti!

Po atidarymo 13 val. visi gavome pietus (pastebėjimas: vakarienė labiau atitiko pietų racioną, o pietūs – vakarienę). Pasistiprinę nuvažiavome į Baltijos vidurinę mokyklą, kurioje turėjome nakvoti, paruošti miegojimo vietų.

14.30 val. prasidėjo teminiai pokalbiai ir jaunimo festivalis. Aš buvau užsiėmimo, kurio tema „Ką reiškia švęsti Susitaikinimo sakramentą“. Jį vedė brolis Nerijus Marija Čepulis. Mano tikslas buvo sužinoti, kas apskritai yra Susitaikinimo sakramentas, o jau nekalbant, kodėl jis reikalingas. Mane sužavėjo tai, kad paskaita (taip vadinsiu užsiėmimą) nebuvo nuobodė, kai tau viską pasakoja, o tu turi sėdėti ir klausytis. Čia susirinkusieji galėjo kalbėti, klausinėti, aiskintis, o vedęs pokalbį brolis neįsijautė į dėstytojo vaidmenį, priešingai, susilygino su visais, pasidarė „mažutėlis“. Todėl išdrįsai kalbėti, klausinėti, nes žinėjai, kad niekas į tave skersai nepažiūrės. Dar ilgai būtų vykusį diskusija, bet laikas spaudė.

Piligrimų, keliausiu dviračiais, susitikimas vasaros estradoje prasidėjo 16.45 val. Iškart po to vyko Susitaikinimo pamaldos kartu su šv. Teresėle, kurios relikvijos buvo atgabentos į vasaros estradą. Tai buvo jos paskutinis sustojimas Lietuvoje. Per pamaldas mano širdis atsivėrė: jau senokai buvau išpažinties ir net negalvojuau jos greitai laiku prieiti, bet dabar pilnomis akimis ašarų degiau noru išpažinti savo nuodėmes. Su tokia atvira širdimi, tokiu skausmu ir gėdos jausmu aš dar nebuvau priėmusi Susitaikinimo sakramento!

Vėliau toje pačioje vasaros estradoje gavo-

me vakarienę. 20 val. prasidėjo krikščioniškas koncertas, kuriame grojo grupės: „Sounds in G“, „Quest“, „Crispin“, „River of life“, „Extreme“. Net blogas oras ir lietus (daug kam atrode, kad tai šv. Teresėlės rožių lietus) nesugadino pakilios nuotaikos. 23 val. šeštadienio programa baigėsi, visi turėjome iki 24 val. sugrįžti į mokyklas.

Sekmadienis, liepos 1 diena. 9 val. buvo dalijami pusryčiai, tai visi atsikėlė gan anksti, nors ir miegojimas ant grindų nėra labai patogus poilsis. Po pusryčių 10 val. prasidėjo pilig-

riminė eisena per Klaipėdos miestą. Visi buvome suskirstyti į grupes, nes eisenos pagrindinė mintis – tapti valtimis, kurios plaukia į Dievo šviesą. Kiekvieną valtį prieš eisena palaimino vyskupas Jonas Ivanauskas, ir visi pajudėjome. Kiekviename stotyje (jų buvo trys) aš apmąstydavau asmeninį santykį su Dievu. Su Juo kalbėjau kaip su draugu, paprastu, artimu ir nuširdžiu Draugu. Nors eisena truko apie dvi valandas, bet buvo smagu, nes ėjome visi būriais, giesmėmis šlovindami Dievą, o jei kam buvo sunku, jo laukė ištiesta pagalbos ranka.

Štai ir Jaunimo dienų finalas – šv. Mišios vasaros estradoje, kurias aukojo arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ. Nors ir lijo, ir iš nuovargio krėtė vidinis drebulys, bet akys degė viltimi ir tokiu pasitikėjimu Dievu, kad retas tai pajunta. Stovėjau žiūrėdama į dangų ir tvirtai žinojau, kad ir koks bebūtu, kad ir kaip sunku gyvenime būtų, visada galima atsiremti į Dievą, ne tironą ar vienvaldį karalių, bet į paprastą, artimą, mylintį Draugą, Tėvą. Šiuo metu be baimės ir susikausytymo tvirtai galiu pasakyti pagrindinę Jaunimo dienų temą: **DRAŠOS! TAI AŠ.**

Sigita Venckutė,

Švč. M. Marijos legiono legionierė

Gyvenimas po rekolekcijų

užsigauname ir per ilgai „neužsižiūbime“, kad nepraleistume progų mylėti.

Esame ir turime kiekvieną akimirka tapti šventais. Mokyti iš Šventųjų, išklausti, ko iš manęs nori Aukščiausiasis. Ar vykduo Jo Šv. Valią? Ar visada esu paklusni ir nuolanki? Ar galiu bet kuriose gyvenimo situacijose ištarti „Fiat“! Tik kasdienybėje galime tapti tvirtais ir tikrais Kristaus kariais. Neišskodami ypatingų situacijų ar galimybių, apaštalaudami darbovietėse, kaimynams, artimiesiems. Mylėdami Juos tokius, kokie yra, meldamiesi ir dė-

kodami už tokius, kokius sutikome.

Koks paprastas ir šventas kelias! Kiekvieną dieną vykdyk savo pareigas, mylėk artimą, atgailauk, melskis, prašyk dangaus pagalbos, atsiduok Dievui ir pasiaukok, remk bažnyčią, aukokis. Pastebėsi, kaip gera ir miela tarnauti Kūrėjo kūriniams. Kad ir kaip būtų sunku – melskis už tuos, kurie Tave skriaudžia, laimink juos, aukokis – štai nuo čia jau prasidės dangus žemėje. Adoruokime vienas kitame Jėzaus atvaizdą. Stenkimės. Turi pavykti. Tikiu.

Birutė Vasylienė

Vasara – vestuvių metas

Nejučiomus vasara perkopė į antrąją pusę. Pagaliau po rudeniskai šaltokų ir lietingų orų saulutė pamalonino mus ir negailėdama skleidė vasaros šilumą ir šviesą.

Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje vasaros šeštadieniai perpildyti vestuvinių šurmulių. Kas pusvalandį keičiasi vestuvių procesijos: vienos kuklesnės, kitos puošnesnės, išmoningesnės, turtingesnės... Kiekvieną jaunųjų porą parapijos klebonas dekanas mons. V. Grigaravičius pasitinka prie bažnyčios durų ir veda išpuošta centrine nava prie altoriaus. Prasideda apeigos. Skamba himnas Šventajai Dvasiai, Šventojo Rašto žodžiai, klebono homilija, kurioje dar kartą primenamos jaunųjų pareigos šeimai, visuomenei, tėvynei. Jaudinančiai skamba giesmės „Ave, Marija“, „Edelveis“ ir kt. Jau nieji duoda priesaiką ir vienas kitam užmauna žiedus. Viskas vyksta sklandžiai, iškilmingai.

– Nejaugi prieš tai vyksta repeticija? – paklausiau dekaną.

– Ne, viską aptariame jaunavedžių konferencijoje, kuri vyksta visiems būsiniams su tuoktiniams porą savaičių prieš jungtves.

Smalsumo vedama vieną liepos sekmadienio popietę atėjau į šią konferenciją. Mano nuostabai salė buvo perpildyta jaunavedžių. Dekanas atvyko kartu su vyskupu Jonu Ivanausku tiesiai iš Jonavos Eucharistinio kongreso. Vyskupas, nusistebėjęs susirinkusiųjų gausa, kartu pasidžiaugė, kad poros, matyt, rimtai mąsto apie būsimą gyvenimą drauge, jei tokią gražią dieną atėjo čia. Jis palinkėjo sėkmės, santarvės, dorai krikščioniškai gyventi ir tokia dvasia auginti vaikus.

Dekanas mons. V. Grigaravičius šiltai pasveikino visus, nusakė šio susitikimo tikslus – dar kartą pamąstyti, pažvelgti į savo vidų, paklausti savęs, ar tikrai pasirėngę bendram gyve-

nimui.

– Mano tikslas, – kalbėjo jis, – priminti pagrindines jūsų pareigas vienas kitam, atsakomybę prieš visuomenę, Bažnyčią ir ne tik. Santuokos sakramento esmė – vienumas, neišardomumas, naujos gyvybės pašaukimas į pasaulį. Mato Evangelijoje į fariziejų klausimą „ar galima vyrui dėl kokios nors priežasties atleisti žmoną“ (Mt 19,3), Jėzus aiškiai atsakė: „Argi nekaitėte, jog Kūrėjas iš pradžių ‘sutvėrė žmones kaip vyrą ir moterį’ ir pasakė: ‘Todėl vyras paliks tėvą ir motiną ir glausis prie žmonos, ir du taps vienu kūnu’. Vadinasi, yra jau nebe du,

o vienas kūnas. Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneperskiria“ (Mt 19, 4–6).

Taigi, jei pasiryžote niekieno neverčiami gyventi kartu, sukurti šeimą, tai jūs esate atsakingi vienas už kitą, – toliau kalbėjo klebonas, – jokie draugų, tėvų patarimai nesėkmės atveju neturėtų daryti įtakos. Visas problemas turite atsakingai spręsti patys. Nuoširdžiai patariu gyventi atskirai nuo tėvų. Jei neturite kur, geriau išsinuomokite. Tegu ten nebus komforto, bet jūs turėsite vienas kitą, branginkite ir saugokite savo meilę, puoselėkite ją, kad ir po dešimt, dvidešimt, penkiasdešimt metų ateitumėte tokie patys laimingi švęsti vedybų sukakčių, kaip pirmą kartą stojote prie altoriaus. Dar turite laiko pamąstyti, pasitikrinti, ar tikras jausmas sieja jus, ar esate pasiryžę visam gyvenimui ištikimai tarnauti vienas kitam, kas beatsitiktų.

Be santuokos vienumo ir neišardomumo trečia būtina Santuokos sakramento sąlyga – naujos gyvybės pašaukimas į pasaulį. Kai Dievas „sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą (Pr 1,27), Jis tarė jiems: „Veiskitės ir dauginkitės, ir pripildykite žemę, ir ją paverkite, ir viešpataukite... (Pr 1, 28). Taigi vaikai – būtina tvirtos, vieningos, neišardomos šeimos sąlyga. Be vaikų šeimos židinyje šaltas, netvirtas, trapus. Ir nereikia neatidėlioti, o ypač pavojinga ir sunki nuodėmė atsisakyti užsimezgsios gyvybės.

Toliau klebonas trumpai nusakė Santuokos negaliojimo sąlygas. Kad nebūtų nuobodu, dekanas teorinius teiginius vaizdingai interpretavo pavyzdžiais, todėl dažnai pasigirdavo linksmas juokas. Po pagrindinio pranešimo sekė jaunųjų klausimai, kurie parodė, kad klausytojai neliko abejingi, pranešimas juos paveikė, sukėlė minčių. Po to klebonas smulkiai aiškino ir

nukelta i 4 p.

atkelta iš 3 p.

kartu demonstravo apeigų eigą. Jaunieji ne kartą tikslinosi detales. Štai kodėl taip sklandžiai vyksta Santuokos ceremonias!

Konferencija tęsėsi apie valandą. Po jos vyko individualūs pokalbiai su kiekviena pora, anketų pildymas. Visa tai užsitęsė dar porą valandų. Nežiūrint gražaus vakaro jaunieji kantriai stoviniavo šventoriuje, laukdami savo eilės, šnekučiavosi, tarėsi dėl bažnyčios papuošimo, vargonų, giesmininkės

Paklausiau monsinjoro, ar yra kokia nauda sugaišti šitiek daug laiko? Juk jaunieji privalo lankyti kursus Šeimos centre. Greičiausiai tai, kas buvo kalbėta konferencijoje, jie išgirdo kursuose.

– O taip! Visų pirma manau, kad turiu apibendrinti, užtvirtinti ir dar

kartą priminti, kokiam svarbiam žingsniui ryžtasi jaunieji, Po tokių konferencijų šiais metais net penkios poros atsisakė tuoktis, o viena pora, atsisakiusi tuoktis prieš porą metų, susituokė šiais metais. Būna ir taip, kad aiškiai matau, kad jaunoji ar jaunasis yra abejingas ir visiškai nepasiruošęs eiti prie altoriaus. Kadangi esu Kauno arkivyskupijos tribunolo narys, tenka nagrinėti ištuokų bylas, tai žinau, kad labai svarbu, darant sprendimus, paremti juos dokumentais. Todėl kiekvieną kartą pastebėjęs minėtus atvejus parašau pažymą, kurioje išdėstau savo nuomonę ir įdedu į jaunavedžių bylą. Į klausimą, ar mano, kad yra sumažėjęs ištuokų skaičius parapijoje, klebonas atsakė, kad šiais laikais tai sunku nustatyti: daugelis tuokiasi iš kitų parapijų, išvyksta į kitus miestus, į užsienį. Vedama tik vedybų statistika, kurią galima rasti parapijos interneto svetainėje.

Birutė Vasylienė

Piligriminę kelionę po Šventąją žemę prisiminus:

Kristaus ir istoriniais Izraelio keliais (pabaiga, pradžia 48 nr.)

Išaušo paskutinis rytas Jeruzalėje. Paslaugūs patarnautojai mūsų lagaminus tvarkingai sudėjo į autobuso bagažinę. Lauke lynojo. Lietus – palaimos ženklas, nes čia labai retai lyja. Tad žydai prie kreipinio Dievui visada prideda: „Žiemą siųsk gausų liūtų“.

Šiandien numatyta eiti Kryžiaus kelius. Pakeliui į stotis dar laukė brangios mūsų tikėjimui vietos: Ain Karimas, kur Marija aplankė Elzbieta (Lk 1, 39–45); šaltinis, kur Marija susitiko su Elzbieta; Magnificat bažnyčia (Lk 1, 46–56); Susitikimo bazilika, skirta Testamento moterims – Elzbietai, Marijai, Sarai; šv. Jono Krikštytojo bažnyčia, kuri, manoma, stovi toje vietoje, kur buvo Elzbieta ir Zakarijo namai; „Zacharijas prabilo“ bažnyčia, kur ant vienos sienos šventoriuje daugeliu kalbų (deja, nėra lietuvių kalba) užrašyta Zakarijo giesmė (Lk 1, 67–79). Pakeliui dar kartą žvelgėme į Kedrono slėnį, Pravoslavų bažnyčią ir Švč. M. Marijos baziliką.

Apie 12 val. pradėjome Kryžiaus kelią, kuriam vadovavo kun. Egidijus, šios dienos Dvasios tėvas. Pirmoji stotis – pas Poncijų Pilotą (Mt 15, 1–15). Kadangi ši stotis yra musulmonų mokyklos „el-Mariyya“ kieme, ten nebuvo me, meldėmės šalia jo. Antroji stotis – gatvėje, prie Nuteisinimo koplyčios sienos. Po to senoviniais laiptais leidomės žemyn, po žeme, kur buvo nuplakdintas Kristus. Dabartinė Jeruzalė yra 3–4 m, o vietomis iki 6 m aukščiau nei Kristus laikais. Šiurpulingi laiptai, griuvėsiai žadino vaizduotę, prieš akis iškilo nukankintas, kraujais aptekęs Jėzaus veidas ir rėkianti minia: „Ant kryžiaus jį!“ (Jn 19,1–16). Trečioji stotis – pirmasis parpuolimas. Toje vietoje pastatyta nedidelė koplytėlė. Ketvirtoji stotis – Jėzus sutinka savo motiną, penktoji – Simonas Kirinietis padeda Jėzui nešti kryžių (Lk 23, 26), šeštoji – Veronika nušluosto Jėzui veidą, aštuntoji – Jėzus sutinka verkiančias moteris (Lk 23, 27–31). Visas šias stotis žymi užrašai ant pranciškonų, graikų katalikų koplyčių bei graikų vienuolyno išorinių sienų. Kryžiaus keliu eįjome gatve, kuri dabar paversta arabų prekybos vieta. Septintosios stoties – antrasis parpuolimas – vietoje pastatyta nedidelė pranciškonų koplyčia. Devintoji stotis – trečiasis parpuolimas. Šią stotį ženklina kolona, įmūryta į sieną prie įėjimo į vienuolyno koptą. Kryžiaus kelią baigėme šv. Kapo bazilikoje, kur yra likusios stotys: Jėzui nuplėšiami drabužiai (Mt 27, 31; Jn 19, 23–24); Jėzus prikalamas prie kryžiaus (Jn 19,18–22; Mk 15,15–22), Jėzus miršta ant kryžiaus (Jn 19, 28–30); Jėzų nuima nuo kryžiaus (Jn 19,38–40); Jėzaus palaidojimas ir prisikėlimas (Jn 19, 41–42; Jn20).

Begalinis liūdesys ir nusiminimas apėmė klausantis gido Alekso žodžių apie krikščionybės susiskaldymą. Kiekviena Šventojo kapo ir Prisikėlimo bazilikos kolona, kiekviena dalis priklauso skirtingoms bendruomenėms – katalikams, graikams ortodoksams, armėnams ortodoksams, koptams ir sirams, etiopams. Tuo įsitikinau pati, kai čia sutikau šv. Velykas pavasarį: vyko katalikų Prisikėlimo ryto šv. Mišias, o kitos bendruomenės šventė Verbų sekmadienį. Triukšmingomis eisenomis, garsiai šūkaudami jie temdė Prisikėlimo ryto džiaugs-

mą katalikams. Matyt, dėl šio susiskaldymo šv. Kapo bazilika atrodo chaotiška, apleista. Nepaisant to su dideliu jauduliu širdyje klaupiesi, lieti Golgotos kalno viršūnę, kur stovėjo kryžius, Patepimo akmenį ir kitas vietas, kurios liudija Kristaus kančią, mirtį ir prisikėlimą.

Po to, kai baigėme Kryžiaus kelią, gidas Aleksas aprodė visą Kristaus kapo baziliką, nuoširdžiai pasakodamas apie kiekvieną jos kampe. Jis atkreipė dėmesį į Golgotos kalną, kurio forma panaši į žmogaus kaukolę. Kai mirė Kristus, šis kalnas skilo (Mt 27, 45,51–52) ties ta vieta, kur palaidotas Adomas.

Padarėme nuotraukas prie akmens, kuris simbolizuoja tikėjimo centrą, smalsiai apžiūrėjome koplyčią, kur visą parą budi ir meldžiasi vienuoliai, laukdami antrojo Kristaus atėjimo. Čia pat esančiame arabų turguje užkandę, vykome toliau Jeruzalės keliais, o Aleksas neuilsdamas pasakojo, atsakinėjo į klausimus, rodė žymesnes vietas.

18 val. pajudėjome į Netaniją, kur praleidome visą kitą dieną. Tai turtingas turistinis miestas, labai daug rusakalbių. Kai kas nuo ankstauro ryto išėjo pasivaikščioti po miestą, o kiti patraukė prie Viduržemio jūros, kuri tą dieną buvo rami, primenantį mūsų Baltiją, tik daug gražiau sutvarkyta pakrantė. Ypač sužavėjo vaizdas vėlų vakarą: visa pakrantė su jos augmenija apšviesta įvairiomis spalvomis, o sidabrinės bangelės iš lėto skalauja krantą – visa tai sudarė nepaprastą išpūdį.

Trečią valandą ryto autobusas mus nuvežė į oro uostą. Su liūdesiu ir skaudama širdimi stebėjau tolstančią Tel Avivo panoramą. Tada buvau įsitikinusi, kad dar kartą grįšiu atgal, bet nemaniau, kad kur bebūčiau, net Lietuvoje, atsiras vietų, kurios pervers širdį primindamas šią nuostabią šalį. Šalį, kurioje telpa visas pasaulis, kur „Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų“ pats Dievas, mokydamas ir kviesdamas Meilei, nuolankumui ir tarnystei kitam, šalia esančiam. Deja, deja... Kaip maža tos meilės mūsų krašte, kiek daug savanaudiškumo ir egoizmo, neapykantos ir keršto, kiek daug šurkštumo ir nepagarbos bendraujant. Ypač tai pajunti sugrįžus iš svetimų kraštų, net musulmoniškosios Turkijos, kur ypač pajutau dėmesį ir nuoširdų norą bendrauti. Tad norisi sušukti: „Miehi broliai lietuviai, atsimerkime, nusimeskime abejingumo kaukę, nusišypsokime šalia esančiam, padėkime į bėdą patekusiam, nuoširdžiai pasidžiaukime kito laimėjimais. Gėris gimdo gėrį ir duok, Dieve, kad gėrio ratas kada nors prasidėtų ir niekada neužsidarytų. Baigti prisiminimus noriu Bruno Ferrero žodžiais:

– Nereikia laukti, kad pradėtų kažkas kitas. Jau šiandien tu pats gali pradėti skleisti džiaugsmą. Kartais pakanka mažytės kibirkštelės įžiebtai skaisčiai ugnį. Pakanka lašo gėrio, kad pasaulis imtų keistis. Meilė – tai vienintelis turtas, kuris auga tada, kai juo pasidalijama: vienintelė dovana, didėjanti dovanojama. Tai vienintelis dalykas, kurio kuo daugiau atiduodame, tuo daugiau gauname; dovanojame meilę, nelaikyk jos sau, leisk jai skristi su vėju, iškratyk savo kišenes, savo krepšį, išliek vandenį iš stiklinės ir rytoj turėsi daug daugiau nei iki tol.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mosinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis